Maturitatea este calea de ieșire din amăgirile copilărești

On Martie 21, 2008

Încearcă să redai o imagine vie despre ceea ce ai reprezentat în această viață, asumându-ți responsabilitatea pentru propria creștere și dezvoltare de dincolo de propria ta "sferă de origine".

Citind următorul fragment din cartea "Egiptologul" de Arthur Phillips, am înțeles de ce este important să reflectez asupra parcursului pe care trebuie să-l urmez în viață pentru a avea un viitor sigur și prosper. Este vorba despre un rege egiptean, Atum-Hadu.

Ţi se face milă când te gândești la el pe când era copil, cum își spunea povești ca să adoarmă, cum își crea visul despre un părinte celest. Analiza lui Atum-hadu beneficiază în mod evident de sociologia modernă: în aceste oribile cazuri moderne de care auzi acum, cercetările dezvăluie că există un moment critic tipic. Anume, vârsta la care copilul își dă seama pentru prima oară de situația sa jalnică, își înțelege în cele din urmă relația cu mama sa, de exemplu, și astfel cu întreaga lume. Acest moment e prea lesne cufundat în patos retrospectiv, precum cel căruia i-am căzut victimă chiar acum, dar în realitate nu trebuie să-ți fie milă de acești copii.

Dimpotrivă, trebuie să vezi aspectele frumoase și eroice: un băiat de opt ani năvălește pentru ultima oară în casa sa dărăpănată (căci trebuie să fi existat o ultimă oară, indiferent că o știa sau nu pe atunci) și țipă în gura mare mândru de cine știe ce realizare, așteptându-se încă (din pricina sedimentelor instinctelor sale copilărești de dragoste) să primească laude de la stăpâna casei. Strigă în gura mare, mândru că a învățat să facă una sau alta, ceva academic sau atletic. Şi primește, ca simbol al indiferenței ei definitive față de el, ori o scatoalcă, ori o înjurătură picantă, marinată în alcool, sau pur și simplu o tăcere mucoasă, în timp ce noii fârtați vitregi scâncesc și umblă de-a bușilea prin toată încăperea. De parcă așa un moment, în mintea în floare a copilului, e neapărat tragic !

Leadership: Imaginea cu care îți asociezi personalitatea poate să te avertizeze referitor la ceea ce ai simbolizat în această existență, luând în considerare acea prioritate de autoformare care nu se încheie niciodată?

Nici pomeneală: de ce să presupui că așa un moment reprezintă o ușă ce se închide, și nu sunetul la fel de scârțiitor al unei uși ce se deschide? Cum le poate deosebi urechea neinstruită? Închide ochii și, dacă, după acel scrâșnet de dinți, simți o briză de înțelegere sau de șansă, atunci îți dai seama. După cum se pare că știa Atum-hadu. Ceva se deschisese pentru el, ceva ce a ales să-și amintească drept o vizită nocturnă de-a lui Seth. Sociologia modernă spune că semnificația acestui moment e înțeleasă de copiii deștepți și că adaptarea lor la el nu poate fi denumită altfel decât o a doua naștere: o naștere către independența totală, liberă de orice legături cu iluzia, liberă de orice iluzie a legăturilor. O naștere în care copilul devine ambii săi părinți. El însuși, singur se va construi de acum înainte.

Nu poate fi nici o îndoială ce i-a trecut marelui rege prin minte atunci când a ales numele sub care l-a cunoscut lumea mai târziu: va începe acum cel mai mare act al creației, propria sa creație. Şi, desigur, numai după această a doua naștere chinuitoare poți să îndrăznești, măcar să aspiri la cea de-a treia naștere, care îi eludează pe majoritatea oamenilor, chiar pe cei care s-au autoformat (să nu existe dubii despre probabilitățile monstruoase care sunt în joc aici). Cea de-a treia naștere este cea a nemuririi, în care, după o viață productivă condusă numai de instinctele tale autopărintești, numele tău e ținut minte și iubit pentru totdeauna, în lumea de dincolo sau pur și simplu în gloria preamăritoare.

Leadership: Impactul pe care l-au avut alții asupra ta spune totul despre ce ai întruchipat în acest traseu al vieții, dar în același timp te determină să fii mai vulnerabil la percepțiile despre o imagine ideală?

Dar, dacă nu ești în stare să-ți găsești calea de ieșire din amăgirile copilărești, dacă bâjbâi în continuare, bazându-te pe dragostea unei mame, pe interesul ferm al preotului sau al profesorului sau al iubitului ori al ofițerului, pe grija generoasă a bogaților pentru săraci, pe compania agreabilă și loialitatea din vremuri de cumpănă a prietenilor de nădejde, atunci ești condamnat la o viață de copilărie. N-o să ajungi la maturitate și n-o să ai nicio șansă să faci vreo realizare demnă de atenția permanentă.

Toate acestea fac din Atum-hadu un model demn de studiat. Căci dacă e clar un lucru din Catrenul 80 (numai în Fragmentul C), acesta este cât de fidel ilustrează viața regelui principiile pe care tocmai le-am conturat: Inima mamei se închide față de copilul ei, de-acum esye zidită. Nu-i dar mai de preț pe care să i-l poată da, deși ea plânge și se tânguie, Așa cum plângem pe patul de moarte ca o fecioară pângărită. Dar când e închisă ușa mormântului nostru, abia atunci sufletul biruie.

Leadership: Poți să te dezvolți ca lider printr-un temperament puternic și echilibrat, încât să reușești să te bazezi pe resursele tale interioare pentru a aduce o energie mai inspirată, mai grijulie și mai motivantă în munca ta?

Leadershipul este o evoluție spre stadiul adaptării la profesie, dar începe cu trecerea de la adolescență la maturitate, aceasta reprezentând o fază de dezvoltare care este mai lungă și mai complexă decât pare la prima vedere, și numai părinții o pot facilita. Este vorba despre un leadership foarte subțire, care urmărește să dezvolte sentimentul de apartenență la o „familie", pentru a obține un sprijin unanim.

Iar trecerea de la copil la om matur se specifică în leadership dându-și un conținut separat, o lege nepieritoare: "ce am devenit este rodul a ceea ce-am fost". Conținutul acesta izolează întreaga viață spirituală a omului într-un perimetru în care omul firav devine conștient de puterea sa interioară, de realitatea în care trăiește, întrucât personalitatea sa devine nu numai energie inspirată, grijulie și motivanta, ci chiar un mod de a se forma, ca un fel de un ghid care îi arată calea și, totodată, un formator care îi dezvoltă din timp calitățile pentru binele colectiv.

Ceea ce invită la depășirea nesfârșitei treceri de la copil la adult, căci în leadership spiritul este ghid iar ghidul este reprezentat de multe ori de influența mamei, fapt care îngăduie să se evite orice atac asupra noțiunii de "familie", este însuși felul de a contribui la schimbarea ta printr-o exprimare autentică a valorilor și convingerilor realiste care te-au ajutat să treci mai ușor peste situațiile grele din viață.

Trebuie să părăsești stadiul de influență datorat mamei, și să începi să trăiești autonom, bazându-te pe propriile resurse, dacă vrei să te ridici la un alt nivel în viața ta. Îți reflectă asta oare eforturile de auto-descoperire și maturizare? Dacă îți dai seama de această necesitate, abia atunci vei putea să ieși din cadrul oricărei dispute asupra poziției tale în societate, și vei începe să te respecți, să te simți mai echilibrat, mai sigur, și chiar să te simți de neoprit în drumul tău spre succes.

Separarea de influența "mamei", și procesul de individualizare trebuie să fie indicatorii dorinței tale de a deveni un lider capabil să-și asume și să-și înfrunte vulnerabilitatea, unul care își folosește energia fizică, emoțională și intelectuală pentru a aduce o inspirație mai puternică, o grijă mai mare și o motivație mai mare în manifestarea propriei voințe, mai ales în direcția atingerii obiectivelor propuse.

Maturitatea este procesul prin care copilul "neajutorat" devine treptat o persoană conștientă de sine, cu referire la faptul că începe să-și recunoască autonomia, aspiră să se depășească, fiind capabil să manifeste (și să-și amplifice prin antrenament) capacitatea de a modela viziuni. Dar influența "mamei" îi permite să aducă o energie mai inspirată, mai grijulie și mai motivantă în munca sa.

* Notă: Arthur, Phillips - Egiptologul (Editura polirom, 2006)

Source: https://neculaifantanaru.com/maturitatea-este-calea-de-iesire-din-amagirile-copilaresti.html